

ע"פ 8153/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8153/19

ע"פ 8258/19

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט א' שטיין

פלוני

המערער בע"פ 8153/19
והמשיב בע"פ 8258/19:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה בע"פ 8153/19
והמערער בע"פ 8258/19:

ערעורים על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו בתפ"ח 56502-12-17 מיום
30.5.2019 ומיום 31.10.2019, שניתנו על-ידי כב'
השופטים ר' בן יוסף, א' קלמן-ברום וא' הימן

כ"ה באלול התש"ף (14.9.2020)

תאריך הישיבה:

עו"ד טליגוטליב; עו"ד אביאל אהרון

בשם המערער בע"פ 8153/19
והמשיב בע"פ 8258/19:

עו"ד אושרה פטל רוזנברג; עו"ד איריס פמיליה פוגל

בשם המשיבה בע"פ 8153/19
והמערער בע"פ 8258/19:

עמוד 1

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ר' בן יוסף, א' קלמן-ברום וא' הימן) בתפ"ח 56502-12-17 מיום 30.5.2019, אשר בגדרה הורשע המערער בע"פ 8153/19 (להלן: המערער) בשתי עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, ובשתי עבירות של מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים. כמו כן, מונחים לפנינו ערעורים מזה ומזה על גזר הדין מיום 31.10.2019, אשר בגדרו נגזרו על המערער חמש שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור או ינסה לעבור עבירת פשע על פי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977; שישה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור או ינסה לעבור עבירת עוון כאמור; ופיצוי למתלוננת (להלן: הקטינה) בסך של 30,000 ש"ח.

עיקרי כתב האישום

2. ביום 27.12.2017 הוגש נגד המערער כתב אישום המכיל שני אישומים המייחסים לו ביצוע עבירות מין בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים. מכתב האישום עולה כי המערער, יליד שנת 1961, נשוי לדודתה של אם הקטינה; כי בין משפחת המערער לבין משפחת הקטינה, ילידת שנת 2009, שוררים יחסים קרובים; וכי הקטינה אף רואה בו דמות סב.

3. לפי עובדות האישום הראשון, במועד שאינו ידוע, עובר ליום 2.12.2017, ובעת שהמערער והקטינה, שהייתה באותה עת בת שמונה, שהו ביחידות בחדר בבית המערער, נישק המערער את הקטינה על פיה לצורך גירוי וסיפוק מיניים. במועד מאוחר יותר נסע המערער עם הקטינה ברכבו כדי לאסוף את אשתו (להלן: הנסיעה הראשונה), אך בטרם הגיעו אל יעדם עצר את רכבו והשעין לאחר את משענת כיסא הנהג, כך שהוצבה קרוב לקטינה שישבה בספסל האחורי. בהמשך הורה המערער לקטינה לפשוט את מכנסיה ואת תחתוניה, ואז הורה לה לשכב בתנוחה מסוימת וליקק את איבר מינה, לשם גירוי וסיפוק מיניים. בגין מעשים אלה הואשם המערער בשני מקרים של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

4. לפי עובדות האישום השני, ביום 2.12.2017 שהתה הקטינה עם הוריה בביתו של המערער, ובשעת ערב הצטרפה אליו להסעת שתי נכדותיו הקטנות לביתן (להלן: הנסיעה השנייה). בדרך חזרה, כאשר המערער והקטינה נותרו לבדם ברכב, שוחח המערער עם הקטינה על צפייה בסרטים המכילים תוכן מיני. זמן מה לאחר מכן עצר המערער את רכבו בצדי הדרך ועבר למושב האחורי שבו ישבה הקטינה. בתגובה לכך, ועל רקע המתואר באישום הראשון, פשטה הקטינה את מכנסיה ואת תחתוניה, ונותרה ערומה בפלג גופה התחתון. אז ביצע המערער בקטינה מעשים מגונים ומעשי סדום, ובתוך כך ליקק את פי הטבעת שלה ואת איבר מינה, החדיר את איבר מינו לפיה, אונן בפניה, והחדיר את אצבעו לפי הטבעת של הקטינה. במהלך ביצוע מעשים אלה הורה המערער לקטינה לוודא שאיש אינו ניגש לרכב. בתום המעשים, המשיך המערער בנסיעה יחד עם הקטינה, והורה לה להתקלח מיד כשתגיע לביתה ולא לספר לאמה על האירועים. בגין מעשים אלה הואשם המערער בשתי עבירות של מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין; ובמעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

5. יצוין כי לאחר שהקטינה העידה לפני בית המשפט המחוזי, ביקשה המדינה לתקן את העובדות המתוארות באישום הראשון לפיהן המערער הורה לקטינה להסיר את בגדיה במהלך הנסיעה הראשונה, וכן לתקן את האישום השני בהתאם. המדינה טענה כי קיים קושי להוכיח את העובדות האמורות באישום הראשון לאור הפער שבין עדות הקטינה בבית המשפט לבין הדברים שמסרה לחוקרת הילדים. כך, בעדותה בבית המשפט מסרה הקטינה כי במהלך הנסיעה הראשונה המערער לא עצר בצד הדרך, אלא הניח את ידה על איבר מינו, מתחת למכנסיו, תוך כדי נסיעה ובעת שהקטינה ישבה במושב האמצעי של הספסל האחורי. לעומת זאת, בדבריה לחוקרת הילדים מסרה הקטינה כי במהלך הנסיעה הראשונה המערער ליקק את איבר מינה לאחר שהורה לה להסיר את בגדיה, ובהתאם לדברים אלו אף תוארו עובדות האישום השני בכתב האישום. באת כוח המערער התנגדה לבקשת המדינה בטענה כי תיקון כתב האישום כאמור יפגע בהגנת המערער, ובקשת המדינה בנדון נדחתה.

עיקרי הכרעת הדין

6. בית המשפט המחוזי הרשיע פה אחד את המערער בעבירות המנויות לעיל. את הכרעת דינו השתית בית המשפט המחוזי (מפיקב' השופטת א' קלמן-ברום) בעיקר על מהימנות עדותה של הקטינה בבית המשפט ועל חקירותיה לפני שתי חוקרות ילדים. צוין כי עדותה של הקטינה היא "אבן היסוד בהכרעת הדין" (עמ' 34 להכרעת הדין) וכי יש לתת אמון בגרסתה. בתוך כך עמד בית המשפט המחוזי על אותות האמת העולים מעדותה של הקטינה ומהודעותיה בפני חוקרות הילדים אשר תועדו בקלטות וידאו. עוד צוין כי מצפייה בקלטות ניכרות שפת גופה של הקטינה וההדגמות שביצעה בעת שתיארה את המעשים שביצע בה המערער. כמו כן, צוין כי הקטינה חזרה על גרסתה באשר לאירועי האישום השני פעמים רבות ובאופן עקבי; דייקה בפרטים, התעקשה לדייק גם בפרטים הנחזים להיות שוליים, כמו העובדה שבעת אירועי האישום השני הסירה נעל אחת בלבד; לא הסתירה היבטים בהתנהגותה שעשויים היו לעורר בה חוסר נוחות; נשמרה מפני הגזמה בתיאור המעשים; סיפקה תיאורים אותנטיים וחושיים (סנסוריים) המלווים בהתייחסות לתחושותיה, ובכלל זה גם לתחושותיה בסמוך לאירוע ובנוגע לעצם חשיפת המעשים. בכל אלה, כך נקבע, יש כדי לחזק את עדות הקטינה.

7. בנוסף לכך, בית המשפט המחוזי מצא אף חיזוקים "חיצוניים" לגרסת הקטינה, ובהם – העדויות שמסרו הוריה ביחס למצבה הנפשי והגופני לאחר שחזרה עם המערער מהנסיעה השנייה. אמה של הקטינה תיארה כי עם חזרתם של המערער והקטינה מהנסיעה השנייה הבחינה שפניה "נראים לא טוב", ושני ההורים תיארו כי הקטינה ביקשה להתקלח בעצמה, בקשה שהייתה חריגה בעיניהם, משום שבדרך כלל אמה סייעה לה בכך. האם הוסיפה ותיארה כי בסופו של דבר היא סייעה לקטינה להתקלח, וזו "בקושי עמדה על הרגליים". בהמשך לכך דובבה אותה, ועקב כך סיפרה הקטינה לאמה את שאירע.

8. עוד נקבע כי האמירות הספונטניות של המערער והמתלוננת שליוו את חשיפת האירועים; היעדר קיומו של מניע מצד הקטינה להפללת המערער לנוכח היחסים הטובים בין המשפחות; ורגשות האשם שבאו לידי ביטוי בדבריה של הקטינה – כל אלה מחזקים את מהימנות גרסתה. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי אף חוקרות הילדים קבעו כי יש לתת אמון בגרסת הקטינה.

9. לעומת האמון המלא שניתן בעדות הקטינה כאמור, בית המשפט המחוזי דחה את גרסת המערער אשר כפר במיוחס לו וטען כי המעשים המתוארים בכתב האישום הם פרי דמיונה של הקטינה. המערער טען כי הקטינה סיפרה לו כי היא צופה בסרטים בעלי תוכן מיני וכי היא אף עשתה מעשים בעלי אופי מיני עם חברה לכיתה (להלן: מ'), ומשם ודאי שאבה את הידע על מעשים מיניים מהסוג שייחסה לו.

10. בית המשפט המחוזי קבע כי גרסת המערער ביחס לאירועים השתנתה מפעם לפעם וכללה סתירות בין תגובותיו הראשוניות והספונטניות בערב שבו גילו המשפחות את שאירע לבין תשובותיו בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. בתוך כך, הודגשה בעיקר עדות הורי הקטינה (אשר אושרה על-ידי המערער בחקירותיו במשטרה) כי באותו ערב שבו נחשפו בני המשפחות של הקטינה ושל המערער לאירוע המתואר באישום השני (לאחר שהקטינה סיפרה על כך לאמה), בנו של המערער שאל אותו אם הוא עצר את הרכב במהלך הנסיעה השנייה והמערער השיב על כך בשלילה. רק מאוחר יותר הודה המערער כי אכן עצר את הרכב במהלך הנסיעה וזאת בעקבות בקשת הקטינה להתפנות, ובהמשך אף הוסיף כי תחילה סירב לעצור את הרכב, משום שהקטינה ביקשה כי יעצור כדי שיוכלו לצפות יחד בסרטים בעלי תוכן מיני במכשיר הטלפון שלו ואף כדי "לעשות סקס" - בקשה שלטענתו הותירה אותו המום (עמוד 25-31 להכרעת הדין). בית המשפט המחוזי קבע כי אין לקבל את גרסת המערער לפיה תחילה לא זכר את בקשת הקטינה לעצור על מנת לצפות עמו בסרטים בעלי תוכן מיני או על מנת לקיים עמו יחסי מין, היות שמדובר בבקשה כה חריגה שאף לטענתו של המערער גרמה לו לחוש נסער. צוין כי יש לדחות אף את הסברו של המערער כי היה מנומנם כשבנו התקשר אליו. לאור האמור, נקבע כי מדובר ב"שקר מוכח" המהווה ראיה עצמאית שמחזקת את עדות הקטינה (עמוד 49 להכרעת הדין).

11. בנוסף לכך נדחתה כאמור גרסת המערער כי המעשים המיוחסים לו בכתב האישום הם פרי דמיונה של הקטינה, וכי היא ייחסה לו מעשים עליהם למדה מהסרטים הפורנוגרפיים שבהם צפתה ומהמעשים בעלי האופי המיני אותם קיימה עם מ'. בהקשר זה, נקבע כי הקטינה הבחינה בין תוכן הסרטים והמעשים עם מ' לבין מעשי המערער, הצביעה על ההבדלים ביניהם וכן תיארה את הסרטים בצורה דלה ועמומה יותר במידה ניכרת. עוד נקבע כי אלמלא חוותה הקטינה את האירועים המתוארים באופן אישי, הרי שבשל גילה הצעיר לא היה עולה בידה לספק תיאורים חושיים כה ברורים, הכוללים בין היתר ריחות, תחושות גופניות ותנועות.

12. בית המשפט המחוזי התייחס אף לטענת המערער לפיה זמן קצר לאחר שחשפה הקטינה את הפרשה בפני הוריה היא חזרה בה מהאשמותיה כלפיו והתוודתה בפני הוריה כי שיקרה. בית המשפט המחוזי קיבל את עדויותיהן של אם הקטינה ושל סבתה, לפיהן במהלך הערב שבו חשפה הקטינה את הפרשה, סבתה ביקשה ממנה לומר לאביה ששיקרה, מתוך רצון להרגיעו עקב תגובתו החריפה לשמע המעשים שביצע המערער בקטינה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי זמן קצר לאחר שפעלה הקטינה כמצוות סבתה ואמרה להוריה ששיקרה, היא חזרה בה מכך, ואמרה לאמה כי האירועים אותם תיארה אכן התרחשו, ומרגע זה ואילך דבקה בגרסתה וטענה כי היא דוברת אמת, חרף אזהרות חוזרות ונשנות של הוריה כי אם תשקר בנדון יהיו לכך תוצאות מרות.

13. בית המשפט המחוזי דחה אף את טענות המערער בדבר מחדלי חקירה, ובראשן העובדה כי מ' לא נחקר בנוגע לדברי הקטינה על אודות הצפייה המשותפת בסרטים המיניים ועל אודות המעשים בעלי ההקשר המיני שביצעו יחד, וזאת בשל התנגדות הוריו. נקבע כי ההחלטה שלא לזמנו לחקירה הייתה סבירה בנסיבות העניין, וכן כי אף אם היה מתברר כי הסרטים או המעשים המדוברים דומים למעשים שיוחסו למערער, לא היה בכך כדי לפגום באמינות תיאורי הקטינה את האירועים. משכך, נדחתה אף טענת המערער כי העובדה שלא נבדקו סרטים אלה מהווה מחדל חקירה. עוד נדחתה טענת המערער בנוגע לכך שהיה צורך להשוות את ממדי הרכב שבו הסיע את הקטינה לממדי גופו, כדי לבחון את היתכנות התנחות שתיארה הקטינה. זאת, בין היתר, משום שהמערער עצמו יכול היה לערוך בדיקה זו במסגרת הגנתו ונמנע מכך, ומשום שמדובר בתיאור דינמי של ישיבה ושכיבה חלקית, ולפחות חלק מהתנחות היו אפשריות. לבסוף, נקבע כי מכל מקום, אין במחדלי החקירה הנטענים כדי לפגוע בהגנת המערער או להטות את הכף לעבר זיכוי, ומשכך הם אינם משליכים על הרשעתו.

14. אשר לשינויי הגרסה של הקטינה ביחס לעובדות האישום הראשון, נקבע כי אין בהם כדי לקעקע את עדותה, וכי תיאורי

הקטינה מלמדים על דינמיקה של פגיעות מיניות חוזרות ונשנות מצד המערער כלפיה. כן נקבע כי במהלך הנסיעה הראשונה ביצע המערער מעשים מיניים בקטינה, וכי הוא הוביל את ידה לתוך מכנסיו לאזור איבר מינו, כפי שהעידה הקטינה בבית המשפט. משכך, מתוקף סמכותו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, החליט בית המשפט המחוזי שלא להרשיע את המערער בעובדות המתוארות באישום הראשון, אלא בעובדות שעליהן העידה הקטינה במסגרת עדותה בבית המשפט. צוין כי מדובר בעובדות המקלות עם המערער ביחס לאלו המתוארות בכתב האישום. בנוסף לכך, בית המשפט המחוזי קיבל גם את גרסתה של הקטינה באשר למעשים שאירעו בביתו של המערער וכלולים גם כן באישום הראשון, המתייחסים לנשיקה שנישק המערער את הקטינה על פיה. כמו כן, ועל יסוד כל האמור לעיל, הורשע המערער בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום השני.

עיקרי גזר הדין

15. במסגרת הטיועונים לעונש העידו שני בניו של המערער. הבכור שבהם העיד כי המערער הוא אב וסב אהוב, שהעניק לו חינוך שאינו תואם את המעשים שבהם הורשע. הבן הצעיר תיאר כי אביו תומך בו, כי סעד אותו בעקבות תאונה שעבר וכי הוא צפוי לשוב ולסעוד אותו בעתיד, לאחר שיעבור ניתוח נוסף הדרוש לשיקומו.

כמו כן, הוגש תסקיר נפגעת עבירה בעניינה של הקטינה, בו פורטו בהרחבה הנזקים הקשים והמתמשכים שגרם המערער לקטינה ולמשפחתה.

16. בבואו לגזור את עונשו של המערער קבע בית המשפט המחוזי כי אף שהמערער הואשם בשני אישומים נפרדים, יש לראות בהם חלק מ"אירוע" אחד לצורך הבניית שיקול הדעת בענישה. כמו כן, הצביע בית המשפט המחוזי על הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו ממעשיו של המערער, ובהם כבוד האדם והאוטונומיה שלו, וכן שלמות נפשו וגופו של האדם. על ערכים אלה, הודגש, יש להגן ביתר שאת ביחס לקטינים, בעיקר שעה שהפגיעה הנדונה נעשית על-ידי אדם שהופקד על שמירתם. לפיכך, נקבע כי המעשים שביצע המערער פגעו פגיעה חמורה בלב לבם של הערכים החברתיים המוגנים האמורים, ונעשו תוך ניצול השפעתו של המערער על הקטינה – ניצול הטומן בחובו מידה מסוימת של אלימות. בית המשפט המחוזי אף הדגיש כי העובדה שהמערער ניצל את האמון שרחשו לו הקטינה, שראתה בו דמות סב, והוריה, מהווה נסיבה מחמירה.

17. בית המשפט המחוזי סקר את מדיניות הענישה הנוהגת ואת הפסיקה שהציגו לו הצדדים, והעיר כי המדינה, אשר טענה למתחם ענישה של 10-15 שנות מאסר בפועל, הפנתה לפסיקה שעסקה במקרים אשר נסיבותיהם היו שונות מנסיבות המקרה דנן, ואילו ההגנה אשר טענה למתחם ענישה שנע בין שנתיים וחצי עד שש שנים, תמכה טיעוניה בפסק דין אחד ויחיד. בנוסף לכך, ציין בית המשפט המחוזי כי בקביעת מתחם הענישה יש להתייחס לשיקולים כגון גילה הצעיר של הקטינה בעת ביצוע המעשים, טיב הקשר שלה עם המערער, וכן אופיים, תדירותם ומשככם של המעשים. בשל כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה בענייניו של המערער יועמד על ארבע עד שבע שנות מאסר בפועל.

18. בבואו לגזור את העונש בתוך מתחם הענישה שקל בית המשפט המחוזי את עברו הפלילי הנקי של המערער ואת עדויות האופי שהשמיעו בניו – אף שצוין כי אין בהן כדי להביא להקלה ניכרת בעונשו. כמו כן, צוין כי כפירתו של המערער באישומים נגדו והעובדה כי בחר לנהל משפט הוכחות לא יזקפו נגדו, אך מנגד לא יהיה זכאי להקלה בעונש השמורה לנאשם המודה באשמה ונוטל

אחריות על מעשיו. על רקע האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי יש למקם את עונשו של המערער קרוב למרכז מתחם העונש ההולם, וגזר עליו, כאמור, חמש שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור או ינסה לעבור עבירת פשע על פי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין; שישה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור או ינסה לעבור עבירת עוון כאמור; ופיצוי לקטינה בסך 30,000 ש"ח. יצוין כי בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המדינה לפסול את רישיון הנהיגה של המערער, בקבעו כי לא הוכח יסוד סביר לחשש כי המערער, הנעדר עבר פלילי, ינצל את רישיונו ורכבו לביצוע עבירות מהסוג הנדון לאחר שחרורו.

19. המערער הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, והמדינה הגישה אף היא ערעור על גזר הדין - הם הערעורים שלפנינו.

ע"פ 8153/19 - ערעור המערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין

20. בערעורו טוען המערער, בעיקרו של דבר, כי עניינו בא בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי מהימנות, וזאת, בראש ובראשונה משום שבית המשפט המחוזי שגה בקבעו כי דבריה של הקטינה מהימנים ובכך שייחס משקל לממצאי המהימנות שקבעו חוקרות הילדים. בתוך כך, נטען כי הקטינה העידה בפני בית המשפט המחוזי כי התבלבלה בחקירתה בפני חוקרות הילדים בנוגע לאירועי האישום הראשון, ולכן דבריה אינם אמינים. לפיכך, נטען כי יש קושי בביסוס ההרשעה הן על דבריה של הקטינה והן על ממצאי המהימנות של חוקרות הילדים. עוד טוען המערער כי בסופו של דבר הרשעתו במסגרת האישום הראשון לא כללה את העובדות לפיהן הורה לקטינה לפשוט את בגדיה, ומשום כך יש קושי בהרשעתו בעובדות האישום השני לפיהן הקטינה פשטה את מכנסיה ותחתוניה מבלי שהמערער אמר לה לעשות זאת, מכיוון שכבר זכרה דפוס זה שהופיע גם בתיאור אירועי האישום הראשון.

21. בנוסף לכך, המערער עומד על טענתו לפיה תיאורי הקטינה את המעשים אשר לטענתה ביצע בה שאובים מסרטים פורנוגרפיים שבהם צפתה ומיחסיה עם מ' ואולי אף עם אנשים אחרים. באותה נשימה טוען המערער כי מעדות הקטינה עלה כי דבריה בנוגע למעשים המיניים שעשתה עם מ' הם "שקר שהיא המציאה". בנוסף לכך, נטען כי דבריה של הקטינה בחקירתה הושפעו מגורמים חיצוניים, כגון דבריה של אמה. המערער אף טוען כי הקטינה ביקשה להראות לו סרטים בעלי תוכן מיני בעת נסיעתם וכי שינתה את גרסתה באשר לשאלה אם צפתה יחד עם המערער בסרטים כאלה (תחילה ענתה בחיוב ולאחר מכן בשלילה). כמו כן, נטען כי גרסתה של הקטינה אינה עקבית בכמה הקשרים נוספים.

22. המערער חוזר וטוען אף לקיומם של מחדלי חקירה אשר פגעו בהגנתו, ובהם העובדה כי מ' לא נחקר על-ידי המשטרה; כי לא נבדקו הסרטונים הפורנוגרפיים אשר בהם צפתה הקטינה על מנת לבדוק אם תיאוריה את מעשי המערער שאובים מהם; וכי לא נבחנה היתכנות ביצוע המעשים המתוארים במכוניתו של המערער מבחינה פיזית.

23. בערעורו על גזר הדין טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי עת החמיר יתר על המידה בעונשו. לטענתו, בית המשפט המחוזי חרג ממתחם הענישה הנוהג בפסיקה, העומד על 30 חודשי מאסר עד חמש שנות מאסר, וכן לא נתן משקל לעובדה כי המערער נעדר עבר פלילי ולנסיבות חייו המורכבות.

24. המדינה טוענת כי יש לדחות את ערעורו של המבקש. בתוך כך, סומכת המדינה ידיה על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, וטוענת, בתמצית, כי יש לדחות את הערעור מאחר שהוא מכוון בעיקרו נגד ממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדינית, אשר ערכאת הערעור ממעטת להתערב בהם. כמו כן, נטען כי יש לדחות אף את טענות המערער הנוגעות לקשיים ולסתירות בגרסת הקטינה, משום שבית המשפט המחוזי שוכנע ב"גרעין האמת" של דבריה, והתחשב בכך שלקטינה מלאו אך כשמונה שנים בעת ביצוע המעשים ובכך שלפגיעות מיניות יש השלכות ייחודיות על קורבן העבירה, שלאורן אין לצפות כי תימסר גרסה קוהרנטית ומדויקת באשר לנסיבות העבירה. כן טוענת המדינה כי בית המשפט המחוזי לא ביסס את מסקנתו בדבר מהימנות הקטינה על התרשמותן של חוקרות הילדים, אלא בעיקר על עדותה של הקטינה לפניו ועל צפייה עצמאית שלו בהקלטות חקירותיה.

25. באשר לטענת המערער לפיה הקטינה חזרה בה בעדותה מהטענה כי ביצעה מעשים מיניים עם מ', נטען כי הקטינה לא חזרה בה מטענה זו, אלא שלאחר שהבינה כי מעשיה עם מ' שונים במהותם מהמעשים שביצע בה המערער, הבחינה בין האירועים וציינה כי לא עשתה עם מ' את המעשים המיניים המיוחסים למערער.

ע"פ 8153/19 - ערעור המדינה על גזר הדין

26. בערעורה על חומרת העונש טוענת המדינה כי העונש שנגזר על המערער אינו הולם את חומרת מעשיו ואת עוצמת פגיעתם בערכים חברתיים מוגנים, ואינו מבטא את הנזקים הקשים והייחודיים שנגרמו הן לקטינה והן למשפחתה הקרובה.

27. המדינה ממקדת את טיעונה בשני מישורים. ראשית, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שקבע מתחם ענישה מקל יתר על המידה, העומד על ארבע עד שבע שנות מאסר בלבד. מתחם זה, כך נטען, אף סוטה באופן חריג מהוראות המחוקק ומפסיקתו של בית משפט זה, שבה צוין לא אחת הצורך בענישה מחמירה כלפי עברייני מין, ובעיקר אלה שקורבנותיהם קטינים (וביתר שאת, קטינים בני משפחה, כפי שיורחב להלן). בהקשר זה נטען כי אומנם בית המשפט המחוזי נקט רטוריקה התואמת לחומרת מעשיו של המערער, אך העונש שנגזר עליו בסופו של דבר אינו מתיישב עם מילותיו הקשות של בית המשפט המחוזי בנדון. שנית, נטען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר גזר על המערער עונש הקרוב לתחתית מתחם הענישה. בעשותו כן, לטענת המדינה, לא העניק בית המשפט המחוזי משקל הולם לעובדה שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה, אלא ניהל את המשפט עד תום, ובכלל זה לא חסך מהקטינה את עדותה בבית המשפט.

28. עוד מדגישה המדינה את הקרבה בין הקטינה למערער, שהיה כסב עבודה, וטוענת כי אף שאינו בן משפחה כהגדרתו בחוק, הרי שמבחינה מהותית פגיעתו בקטינה אינה שונה מזו שנעשית בידי בן משפחה לפי ההגדרה האמורה - ולכן השיקולים המחייבים ענישה מחמירה כשמדובר בעבירות מין במשפחה, מתקיימים אף במקרה שלפנינו. שיקולים נוספים שאליהם מתייחסת המדינה הם שיקולי גמול, הצורך להגן על שלום הציבור והיעדר נסיבות לקולה. בשל כל אלה, סבורה המדינה כי העונש אשר ראוי להשית על המערער הוא לכל הפחות עשר שנות מאסר. כמו כן, המדינה סבורה כי יש להגדיל באופן ניכר את סכום הפיצוי שנפסק לטובת הקטינה, ולהורות על פסילת רישיון הנהיגה של המשיב למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

29. בתגובה לערעור המדינה על גזר הדין, טוען המערער כי יש לדחות ערעור זה בשל כל אותם הנימוקים המפורטים בערעורו-הוא על חומרת העונש. בנוסף, המערער טוען כי המדינה לא הפנתה את בית המשפט המחוזי ולו לפסק דין אחד התואם את העונש

החמור שלו עתרה, וכי פסקי הדין אשר הציגה המדינה כוללים עונשים קלים יותר, אשר בחלקם נגזרו בשל נסיבות חמורות מנסיבות המקרה דנן. לעומת זאת, המערער מציין כי הוא הפנה את בית המשפט המחוזי לפסק דין העוסק בנסיבות דומות, בגדרו נגזר על הנאשם עונש קל יותר מהעונש שנגזר עליו. עוד טוען המערער כי אף אם המדינה סבורה כי יש להחמיר את הענישה הנוהגת בעבירות מין, אין לשנות את המדיניות הקיימת "על חשבוננו", ויש להיצמד לרף הענישה הנוהג כיום.

דיון והכרעה

30. לאחר עיון בכתבי הטענות ובמוצגים הרלוונטיים, וכן לאחר צפייה בקלטות חקירתה של הקטינה במשטרה ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפנינו, באתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את ערעורו של המערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ולקבל את ערעור המדינה על גזר הדין. הכול כפי שיבואר להלן.

הערעור על הכרעת הדין

31. הרשעתו של המערער בבית המשפט המחוזי התבססה בעיקרה על ממצאי עובדה ומהימנות. בית המשפט המחוזי מצא את גרסתה של המתלוננת – שנתמכה בחיזוקים פנימיים וחיצוניים – מהימנה, ומנגד, דחה את גרסת המערער שנמצאה לא אמינה. על אלה, בעיקרו של דבר, מלין המערער בערעורו.

32. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים שבעובדה ומהימנות, אלא במקרים חריגים. זאת, נוכח היתרון המובנה הנתון לערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור, הנובע מיכולתה להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהעידו לפניו (ראו: ע"פ 6072/17 ורון נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (12.3.2018); ע"פ 1244/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (21.6.2018) (להלן: ע"פ 1244/17); ע"פ 6950/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (24.9.2019) (להלן: ע"פ 6950/17); ע"פ 7307/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.11.2019)). לכלל זה נקבע מספר מצומצם של חריגים, ובהם היותם של הממצאים שקבעה הערכאה הדינית מבוססים על שיקולים שבהיגיון ושכל ישר, על ראיות בכתב, תמלילי קלטת או התרשמות מחפץ; טעות ממשית ומהותית בהערכת הראיות; ומתן משקל לא מספק לסתירות מהותיות או לגורמים רלוונטיים בעת הערכת העדויות (ראו: ע"פ 3021/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.1.2018); ע"פ 1244/17, שם; ע"פ 6950/17, שם).

33. לא מצאתי כי המקרה שלפנינו בא בגדרם של מקרים חריגים אלו. בית המשפט המחוזי דחה את גרסתו של המערער שנמצאה בלתי אמינה, בין היתר לנוכח הסתירה מהותית בין גרסתו המיידית והספונטנית עם היוודע המקרה לבני משפחתו לבין גרסאותיו המאוחרות שנמסרו בחקירותיו ובעדותו, אשר לפי בית המשפט המחוזי כללו "שקר מוכח". כמו כן, בית המשפט המחוזי ייחס מהימנות לעדות הקטינה ונתן אמון בגרסתה בעקבות התרשמותו הישירה מעדותה, שנתמכה בחיזוקים פנימיים, כגון תיאורים חושיים, חזרה על פרטים, הדגמות ותיאורים אותנטיים, התעקשות על דיוק בפרטים מסוימים, הימנעות מהגזמה, מצב רוחה בסמוך לחשיפת הפרשה, אופן חשיפת הפרשה ותיאורי תחושותיה. כמו כן, מצא בית המשפט המחוזי תמיכה למהימנותה של הקטינה בשורה של חיזוקים חיצוניים, ובהם העדויות שמסרו הוריה באשר למצבה הנפשי והגופני של הקטינה לאחר שחזרה עם המערער מהנסיעה השנייה, כמו גם השקר האמור מצדו של המערער וגרסתו המתפתחת, וכן עדותה של סבתה.

34. בנוסף לכך, בית המשפט המחוזי צפה אף בקלטות המתעדות את חקירת הקטינה בפני חוקרות הילדים, ומצא כי אף בהן יש כדי לחזק את המהימנות של גרסתה. כפי שצינתי לעיל, אף אני צפיתי בקלטות האמורות ומצאתי כי קשה שלא להתרשם מכנות דבריה של הקטינה. "אותות האמת" ניכרים היטב בשפת גופה ובתוכן דבריה של הקטינה. התיאורים שסיפקה הקטינה אותנטיים, מלאי פרטים, בטוהיה גזמות, כוללים תחושות גופניות, ריחות, חזרה על דבריו של המערער והדגמת תנועות שבוצעו במהלך האירועים המתוארים במסגרת כתב האישום. בנוסף לכך, הקטינה הרבתה להביע השתוממות ועלבון נוכח ביצוע העבירות כלפיה (הביעה לא אחת תמיהה על כך שזה לא הגיוני, כלשונה). בתיאוריה הנעשה שימוש בשפה ילדותית ובדימויים השאובים מעולמה הפנימי, מתערבבות בהם תחושות אשם והבנה ילדותית של ההשלכות שהיוולח שיפתה האירועים על היחסים במשפחתה, לצד עמידה אמיצה ונחושה על גרסתה, הנובעת מרצון כן לזכות בהכרה בפגיעות שספגה. הקטינה חזרה על דבריה בעקביות, ובכלל זה גם על פרטים שנחזים להיות שוליים, למרות הלחץ והסחרור שבהם הייתה נתונה המשפחה הכולה, ולמרות המעמדה המרתיע של חקירה במשטרה, במיוחד לילדה הצעירה.

35. נוכח האמור, לא מצאתי לקבל את טענותיו של המערער לפיהן יש הצדקה להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי אשר בחר לתת אמון בגרסת הקטינה, אף לא נוכח שינוי גרסתה ביחס לאירועי האישום הראשון. כפי שציין בית המשפט המחוזי, אך טבעי הוא שילדה כבת שמונה, אשר נאלצת להתמודד עם חוויות כה טראומטיות – תחילה עם התרחשותם של האירועים עצמם, ולאחר מכן עם המורכבות המשפחתית ועם הקושי לחזור ולעסוק שוב ושוב בפרטי המעשים הקשים, הן בסביבה המשפחתית, הן במשטרה והן בבית המשפט – תתקשה לשמור על קוהרנטיות, תטעה, תוסיף פרטים חדשים ותגרע אחרים. כפי שנפסק לא אחת, והדברים חזרו ונשנו, בית המשפט אינו נדרש לתור אחר גרסה מושלמת של קורבן עבירה המעיד על עבירות מין שבוצעו בו, אלא אחר "גרעין של אמת", ולעתים אף אחר "הגרעין הקשה" של הדברים. עמד על כך השופט י' עמית:

"הגישה הראייתית הנהוגה בעבירות מין, ובעבירות מין במשפחה בפרט, היא שאין לדקדק בפרטי העדות, וניתן להסתפק בגרעין האמת המצוי בה, ולעיתים אף בגרעין הקשה בלבד. זאת, גם כאשר העדות לוקה בבלבול, באי-דיוק, ובחוסר בהירות" (ע"פ 1987/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.6.2019). וראו גם: ע"פ 150/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.5.2010); ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (26.3.2020) (להלן: ע"פ 3615/18)).

דברים אלה נכונים אף ביתר שאת שעה שמדובר בעדותה של ילדה רכה בשנים כבענייננו, וכבר נקבע בפסיקה שאין לייחס משקל רב לסתירות המתגלות בעדויותיהם של קטינים, כל עוד הערכאה הדיונית בחנה בקפידה את דבריהם ואיתרה בהם את גרעין האמת האמור (ע"פ 3615/18, שם).

36. בענייננו, כאמור, "גרעין האמת" נותר מוצק ועקבי לאורך הדרך, מאז חשיפת הפרשה על-ידי הקטינה בפני אמה ועד לעדותה בבית המשפט. אכן, נראה כי בחלוף הזמן ונוכח גילה הצעיר, חל בלבול בזיכרונה של הקטינה לגבי פרטי האירוע המתואר באישום הראשון, ואולם, בית המשפט המחוזי מצא כי לא נותר ספק באשר להתרחשותה של פגיעה מינית בנסיעה הראשונה, וכאמור, לא מצאתי כל הצדקה להתערב בממצא זה. עוד אעיר כי לא מצאתי אף לקבל את טענת המערער לפיה העובדה שבסופו של דבר הוא הורשע באישום הראשון בגרסה שאינה כוללת את הוראתו לקטינה להסיר את בגדיה משליכה על האישום השני. השאלה אם במסגרת אירועי האישום השני הקטינה אכן פשטה את בגדיה משום שידעה כי מצופה שתנהג כך בעקבות האישום הראשון או שבגדיה הוסרו מסיבה אחרת, אינה מהותית. בהמשך לאמור לעיל, די בכך כי שוכנע בית המשפט בפרטים העיקריים ובהתרחשותם של המעשים הפוגעניים.

37. בנוסף לאמור, אציין עוד כי יש לדחות אף את טענתו של המערער, לפיה הקטינה ייחסה לו מעשים שאליהם נחשפה בסרטים המכילים תכנים מיניים, או שעשתה יחד עם חברה לכיתה מ'. בית המשפט המחוזי עמד על כך שהקטינה מבחינה בין האירועים השונים, ואינה מבלבלת ביניהם. למשל, צוין כי הקטינה הבהירה כי היא ומ' היו לבושים וביצעו מעשים אחרים מאלה שביצע בה המערער, וכי בסרטים האמורים ראתה מעשים אשר ציינה בפירוש כי המערער לא ביצע בה. כמו כן, בית המשפט המחוזי הדגיש את ההבדלים בין האופן שבו תיארה את תוכן הסרטים, לבין האופן שבו תיארה את מעשיו של המערער. בעוד תיאורי הסרטים היו דלים ושטחיים, תיאורי מעשיו של המערער היו כאמור מפורטים וחושיים. לא מצאתי להתערב בקביעות אלה המתיישבות היטב עם הנחזה בקלטות חקירתה כאמור.

38. נוכח כל האמור, אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בנוגע למהימנותה של הקטינה, לדחיית גרסתו של המערער וטענותיו בדבר סתירות בגרסת הקטינה, ולהשפעת הסרטים הפורנוגרפיים שבהם צפתה ויחסיה עם מ' על עדותה. קביעותיו של בית המשפט המחוזי מנומקות היטב, מעוגנות ומחוזקות על-ידי ראיות נוספות שהובאו בפניו ואף עולות בקנה אחד עם התרשמותי מהקלטות חקירותיה של הקטינה בפני חוקרות הילדים.

39. יש לדחות אף את טענת המערער כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שקבע כי ניתן לבסס את הרשעתו על יסוד חקירת הקטינה בפני חוקרת ילדים, אשר התרשמה כי גרסת הקטינה מהימנה אף בנוגע לעובדות אשר לגביהן טענה הקטינה עצמה כי התבלבלה. בית המשפט המחוזי הבהיר כי הרשעת המערער אינה מתבססת על ההתרשמות של חוקרות הילדים ממהימנות הקטינה, אלא על התרשמותו שלו מעדותה, ודי בכך כדי לדחות את טענת המערער בנדון.

40. לבסוף, ולצד האמור, אציין כי אין להתעלם מטענותיו של המערער בדבר קיומם של מחדלי חקירה אשר בחלקן יש ממש. כך באשר לטענה כי היה על המשטרה לבדוק את תוכן הסרטונים שאליהם נחשפה הקטינה, נדמה כי מוטב היה לו פרטים אלו היו נבדקים, ולו משום שטענות ביחס לתוכן הסרטים הועלו על-ידי המערער עוד בחקירותיו במשטרה. ואולם, כפי שציין בית המשפט המחוזי, לא שוכנעתי כי היה בביצוע בדיקות כאמור כדי להועיל למערער ולמנוע את הרשעתו. זאת, נוכח קביעותיו של בית המשפט המחוזי, כמבואר לעיל, לפיהן תיאוריה של הקטינה את המעשים שביצע בה המערער היו חושיים ומפורטים וכללו, כאמור, בין היתר ריחות, תחושות גופניות ותנועות, וכן כי הקטינה הבחינה בין תוכן הסרטים והמעשים עם מ' לבין מעשי המערער, הצביעה על ההבדלים ביניהם וכן תיארה את הסרטים בצורה דלה ועמומה. עוד נקבע כי אלמלא חוותה הקטינה את האירועים המתוארים באופן אישי לא היה עולה בידה, בשל גילה הצעיר, לספק תיאורים חושיים כה ברורים.

לעומת זאת, יובהר כי ההחלטה שלא לחקור את מ' ביחס למעשיו עם הקטינה נוכח סירובם של הוריו סבירה בעיני. מדובר בקטין כבן שמונה, אשר אינו חשוד או קורבן בפרשה ואף אינו עד לה, ולא נראה כי נסיבות העניין הצדיקו פגיעה בו תוך העמדתו בחקירת משטרה. כך אף אציין כי לא מצאתי ממש בטענות למחדלי חקירה בנוגע לבדיקת הרכב ונימוקי בית המשפט המחוזי בהקשר זה מקובלים עלי.

41. סוף דבר: לא מצאתי בטענות המערער טעם המצדיק את התערבות ערכאת הערעור בקביעותיה העובדתיות והמשפטיות של הערכאה הדיונית. לפיכך, אציע לחברי לדחות את ערעורו של המערער על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

42. אפנה כעת לדין בערעורים שהגישו המדינה והמערער ביחס לגזר הדין. המערער טוען כי בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש מחמיר ביחס לרף הענישה הנוהג, ואילו המדינה טוענת כי בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש החורג לקולה ממתחם הענישה הנוהג בעבירות אשר בהן הורשע.

43. כידוע, ככלל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, והתערבות מעין זו תיעשה אך במקרים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או כאשר גזר הדין חורג באופן ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה (וראו: ע"פ 3947/12 סאלחני' מדינת ישראל, פסקה 46 (21.1.2013); ע"פ 252/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (21.12.2017); עניינורון, פסקה 36).

44. לאחר בחינת טענות הצדדים בנדון ועיון בפסיקה רלוונטית הגעתי לכלל מסקנה כי העונש שנגזר על המערער חורג לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה באופן המצדיק את התערבותנו. בהתאם, יש לדחות את ערעור המערער על חומרת העונש ולקבל את ערעור המדינה על קולת העונש.

45. אין צורך להכביר במילים בדבר השלכותיהן ההרסניות של עבירות מין על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר. השבר עמוק עוד יותר שעה שמבצע העבירות הוא אדם שהקורבן רואה בו דמות חיובית ונותן בו את אמונו. היטיב לתאר זאת השופט ס' ג'ובראן:

"חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אף הנזקים הנגרמים מעבירות אלו נוטים להיות חמורים יותר, משום שהן פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות..." (ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.11.2015) (להלן: ע"פ 6882/14)). וראו גם: ע"פ 8203/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ל"ט (9.9.2012); ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.11.2014); ע"פ 519/19 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (5.2.2019) (להלן: ע"פ 519/19)).

46. בהתאם לכך, זה שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו ששקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן כדי ליצור הרתעה. פסיקה זו אף עולה בקנה אחד עם רצון המחוקק המתבטא בסעיפים הרלוונטיים בחוק העונשין (ראו לדוגמה: סעיפים 40, 41 ו-355 לחוק העונשין; ע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(1) 594, 605-607 (2001); ע"פ 6882/14, פסקה 17; ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-20 (11.11.2018); ע"פ 519/19, פסקאות 10-13). החמרת הענישה בעבירות מין, ובפרט באלו המבוצעות כלפי קטינים, נושאת עמה מסר לפיו החברה מוקיעה מתוכה את מי שרואה אדם אחר ככלי לסיפוק יצריו. החמרת הענישה אף מבטאת עמוד 11

הכרה בכאבו של הקורבן, וזו עשויה להיות הצעד הראשון במסע המפרך לשיקומו.

47. בחינת מדיניות הענישה במקרים דומים למקרה הנדון מעלה כי בית המשפט המחוזי חרג בעניינו לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת ואף הראויה. אומנם השוואה בין מקרים שונים לצורך האחדת הענישה מעוררת, מטבע הדברים, קושי, וזאת נוכח המאפיינים הייחודיים של כל מקרה ומקרה, וההבדלים הרלוונטיים ביניהם (בין היתר הבדלים בעניין מספר העבירות, נסיבותיהן, משך התקופה שלאורכה הן בוצעו, מידת הקרבה וטיב הקשר בין הקורבן לבין המורשע ועוד; ראו והשוו: ע"פ 5842/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (21.3.2020)). ואולם, חרף הקושי האמור, על בית המשפט לשאוף לגזור את דינם של אלו שהורשעו בדין באופן אחיד ככל הניתן, כך שבנסיבות דומות שבהן נעברו עבירות דומות – הענישה תהיה דומה.

כך לדוגמה, סקירת הפסיקה במקרים דומים לעניינו מעלה כי במקרה שבו נאשם שהיה בן כ-54 בעת ביצוע העבירות הורשע במעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, בגרם מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, במעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים ובגרם מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים – נגזרו עליושמונה שנים וחצי של מאסר בפועל (ואף זאת אך בשל נסיבותיו האישיות של המורשע, ובהן מצבו הבריאותי). באותו מקרה, גילו של הקטין היה כ-11 שנים, ובינו לבין הנאשם הייתה היכרות שטחית בלבד (ראו: ע"פ 1117/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2014)). בעניינו, נסיבות המעשים דומות, אם כי הקשר בין המערער לקטינה היה קרוב הרבה יותר, והקטינה הייתה צעירה יותר מהקטין במקרה האמור – נסיבות המחמירות את המעשים.

במקרה אחר הורשע אב במספר מקרים של מעשים מגונים בביתו הקטינה שטרם מלאו לה 16, לאחר שחשף בעצמו את האירועים. הוא נידון לשמונה שנות מאסר בפועל (ע"פ 3934/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2013)). בעניינו אומנם אין מדובר באב ובתו, אך בעניינו המערער הורשע בשני מעשי סדום בנוסף למעשים המגונים. כמו כן, בעניינו הקטינה הייתה צעירה יותר. אף במקרים נוספים שבהם הורשעו נאשמים בעבירות דומות לאלו שהורשע המערער נגזרו עונשים חמורים יותר, בנסיבות משתנות אשר חלקן אומנם חמורות מהנסיבות במקרה הנדון (והענישה מחמירה אף היא באופן ניכר מהמקרה הנדון) וחלקן מקלות מהן (ראו והשוו: ע"פ 2505/07 מדינת ישראל נ' פלוני (8.4.2008); תפ"ח (מחוזי מרכז) 52062-07-10 מדינת ישראל נ' סולוביוב (25.5.2011); תפ"ח (מחוזי ב"ש) 33876-11-13 מדינת ישראל נ' ויטפילד (18.11.2014); ע"פ 5865/14 פורת נ' מדינת ישראל (19.8.2015)).

48. הנה כי כן, עיון בפסיקה מלמד כי למרות ההבדלים בין המקרים האמורים לבין העניין שלפנינו, ניכר כי ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, הקל בית המשפט המחוזי באופן חריג בעונשו של המערער. בהקשר זה חשוב לשוב ולהבהיר, שוב ושוב, כי מדיניות הענישה שהתוותה בפסיקתו של בית משפט זה היא גזירת ענישה הולמת ומחמירה כלפי עבריינות מין, ובפרט כזו המופנית כלפי קטינים, ויש חשיבות רבה ליישומה של מדיניות זו על-ידי הערכאות הדיוניות.

49. בעניינו, הפגיעות בקטינה בוצעו בידי המערער הנשוי לדודתה של אם הקטינה ומי שהיה עבורה מעין דמות סב. המערער ניצל את האמון שנתנו בו הקטינה והוריה לצורך סיפוק מאוויו המיניים הנלוזים, ועשה כן יותר מפעם אחת. כאמור, המערער הורשע במספר עבירות אשר בוצעו בשתי הזדמנויות שונות. במסגרת אירועי האישום השני, המערער ביצע בקטינה מעשים מגונים המצויים ברף הגבוה ושני מעשי סדום, אשר חומרת כל אחד מהם עומדת בפני עצמה, ויש בה כדי לפגוע פגיעה ממשית וקשה בנפשה של הקטינה. לריבוי המעשים יש אף השפעה מצטברת, ועל הענישה לשקף זאת וליתן לכך ביטוי ממשי.

50. מעשיו החמורים של המערער גרמו לקטינה לנזקים חמורים, משמעותיים ומתמשכים כעולה מתסקיר קורבן העבירה שהוגש לעיונו. הדברים פורטו בהרחבה בתסקיר ובגזר דינו של בית המשפט המחוזי ואינני מוצאת לחזור על הדברים כאן.

51. נוכח האמור, ולאור רף הענישה הנוהג במקרים דומים כמו גם רף הענישה הראוי עליו חזר ועמד בית משפט זה, מצאתי כי יש לקבל את ערעור המדינה ולהחמיר בעונשו של המערער. לפיכך, לו תשמע דעתי אציע לחבריי להעמיד את עונשו של המערער על שבע שנים וחצי של מאסר בפועל, וזאת בהתחשב בכך שערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את הדין. כמו כן, אציע כי סכום הפיצוי שנפסק לטובת הקטינה יוכפל ויועמד על 60,000 ש"ח. לבסוף, אציין כי לא ראיתי לקבל את ערעור המדינה בנוגע לאי פסילת רישיונו של המערער, וזאת מנימוקיו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה. יתר רכיבי גזר הדין ייוותרו בעינם.

52. יש לקוות כי תום ההליך המשפטי דנן יהווה סיום של שלב קשה ומכביד בחייה של הקטינה - בו עמדה היא, חרף גילה הצעיר, בגבורה, וכן יסמל עבודה התחלה חדשה של דרך אשר כל כולה ריפוי, שיקום וצמיחה.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, ב' בחשוון התשפ"א (20.10.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

